

Раждането на Вики

Някои деца биват заченати с любов. Вики бе зачената с шамар.

Зачеването ѝ имаше гъх на засъхнала кръв, цигарен дим и сол в сладкиш, объркана от някого със захар. Не беше ДНК, създадена в любовна хватка. Беше взрив между доброто и злото, между страха и заплахата, между гнева и вината.

Тя бе неускано и нечакано дете. Когато Мария разбра, че Вики съществува от четири месеца в нея, изпуши цяла кутия цигари същата нощ. Вече беше късно за аборт. А тя искаше да абортира и бебето, и миналото си, и настоящето си, и себе си. Но беше късно. За всичко.

„Господи, нека е момче! Умолявам те, Господи, нека само е момче!“, повтаряше си постоянно.

Но отдавна бе няма като аквариумна рибка за Божиите уши.

Първият удар в съществуването на Виктория беше още преди да се роди. Ритник, получен от баща ѝ. Ритник в бременния корем на майка ѝ, който в същата секунда бе отворил портал, който от своя страна образуваше посока, която водеше към път. Това беше пътят, който малкото, неродено още момиченце щеше да извърви. Ритникът, с цялата си горчива тежест, хвърли първите щрихи върху празното платно, което щеше да се запълва с годините. Той сложи първите щрихи в живота на това неродено дете, но все още никой не го знаеше.

А за майката на Вики този ритник доведе до първата контракция.

„Боли ме, Ангеле, трябва да ме заведеш на лекар!“, изстена жената безпомощно.

А бащата на Вики беше оглушал от гняв. Цялата бащина обич се бе умъртвила в пулсиращата вена на врата му. Вълнението от първата среща с дъщеря му се бе стопило в гневните искри, излизаци от очите му. Не-

търпението за първата милувка висеше обесено на присвитите му устни като паметник на бащината грижа.

Вики се роди с три напъна на майка си и с три псувни на баща си.

„Честито, перфектно момиченце!“, каза акушерката със звънлив глас.

„Честито, перфектна жертва!“, чу Мария.

Малко след това сложиха бебето в обятията на майката.

„Усмехнете се за снимка!“

Щрак!

Една изнурена, изстрадана, изнасилена, болезнена и уплашена до смърт усмивка беше увековечена завинаги.

- Измислихте ли име? - попита акушерката.

- Екатор... - започна плахо Мария.

- Ще се казва Виктория - каза твърдо Ангел.

- Моля ви, вземете я от мен... - каза майка

и. - „И никога повече не я връщайте“, помисли си, но не го каза на глас.